

Sygn. akt IX Ka 513/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Klaudiusz Senator

Sędziowie: SSO Aleksandra Babilon- Domagała

SSO Leszek Grzesiak (spr.)

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Kędziory

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2014 roku

sprawy D. G. (1) i A. L. (1)

oskarżonych o przestępstwo z art.158 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego D. G. (1) i obrońcę oskarżonego A. L. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włoszczowie

z dnia 10 grudnia 2013 roku sygn. akt II K 398/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od oskarżonych D. G. (1) i A. L. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 170 (sto siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych należnych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 513/14

UZASADNIENIE

D. G. (1) i A. L. (1) oskarżeni zostali o to, że:

w dniu 11 listopada 2012 r. w miejscowości B., gm. (...), woj. (...)działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi dotychczas osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, wzięli udział w pobiciu M. K.w ten sposób, że po uprzednim wyciągnięciu pokrzywdzonego z samochodu marki V. (...)zaparkowanego w rejonie budynku OSP, przewrócili go na ziemię, a następnie kopali nogami po całym ciele w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci: rany tłuczonej wargi górnej, złamania zębów 1, 2, 3 górnych prawych skutkujących naruszeniem czynności narządu jego ciała na okres powyżej dni siedmiu

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie VII Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą we Włoszczowie, wyrokiem z dnia 10 grudnia 2013, orzekł o tym, że:

I. oskarżonych D. G. (1) i A. L. (2) uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, w którego opisie przyjął, że pokrzywdzony był narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk tj.

uznał ich winnymi popełnienia występku z art. 158 § 1 kk i za to na podstawie art. 158 § 1 kk wymierzył im kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 i 2 kk wykonanie orzeczonej wobec D. G. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata, oddając go w tym czasie, na podstawie art. 73 § 2 kk, pod dozór kuratora;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec A. L. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata;

IV. na podstawie art. 71 § 1 kk w zw.z art. 33 § 1 i 3 kk orzekł wobec oskarżonych D. G. (1) i A. L. (1) grzywny w rozmiarze po 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

V. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonych D. G. (1) i A. L. (1) na rzecz pokrzywdzonego M. K. kwoty po 500 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych D. G. (1) i A. L. (2) od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońca oskarżonego A. L. (1) i oskarżony D. G. (1) osobiście.

Wskazany obrońca na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok w zakresie dotyczącym oskarżonego A. L. (1) w całości, zarzucając:

1. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na jego treść, a to art. 7 kpk, art. 5 § 1 i 2 kpk, art. 410 kpk, polegające na dokonaniu dowolnej oceny materiału dowodowego, wykraczającej poza ramy prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, poprzez bezkrytyczne przyjęcie w całości za wiarygodne zeznań świadka P. M. (1), które są niespójne oraz nie zostały pozytywnie zweryfikowane na tle całokształtu zebranego materiału dowodowego,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w ustaleniu, że w inkryminowanym czasie oskarżony wziął udział w pobiciu M. K., podczas gdy wszechstronnie oceniony materiał dowodowy nie pozwala przypisać oskarżonemu sprawstwa w/w czynu

i wnosił o:

zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu

ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony D. G. (1) działając w imieniu własnym zaskarżył w całości wyrok, na podstawie art. 438 pkt 3 kpk zarzucając błąd ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na:

- sprzeczność w zeznaniach świadka P. M. (2)

- przyjęcie, że oskarżony popełnił czyn mimo zeznań świadków, którzy potwierdzili, że nie brał on udziału w pobiciu M. K.

i nosił o:

uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacje skarżących nie zasługują na uwzględnienie, a zważywszy na treść podnoszonych w nich argumentów, stwierdzić należy, iż nie zasługują na uwzględnienie w stopniu oczywistym. Skoro tak, skoro zarzuty skarżących słuszności rozważań Sądu I instancji i argumentów przywołanych na ich poparcie, a zaprezentowanych w pisemnym uzasadnieniu, w żaden sposób nie podważają, a jednocześnie nie ma okoliczności które Sąd Odwoławczy uwzględniać winien z urzędu, nie ma podstaw do ingerowania w zaskarżone orzeczenie.

- co do apelacji obrońcy oskarżonego A. L. (1)

Jako całkowicie chybiony należy uznać zarzut obrazy prawa procesowego, a to w szczególności norm zawartych w art.7, 5§2 i 410 kpk./pkt 1 skargi/.

Co do zarzutu obrazy art. 7 kpk i błędu w ustaleniach faktycznych /pkt 2 skargi/, generalnie stwierdzić należy, że zasada swobodnej oceny dowodów wyrażona w art. 7 kpk nakazuje sądowi, oceniać znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związanymi żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. W orzecznictwie sądów ugruntowany jest pogląd, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów, niewiarygodności innych, pozostaje pod ochroną przepisu art.7 kpk wtedy, gdy – jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy /art.410 kpk/

i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy /art.2§2 kpk/, stanowi sposób rozważenia wszelkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego /art.4 kpk/, - jest wystarczająco i logicznie,

z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego, umotywowane w wyroku /art.424 kpk/ (OSNKW 3-4/1975, OSNKW 2/1975/28, OSNKW 7-9/1991/41/). Konsekwencją obowiązywania tej zasady jest nieprzywiązywanie w orzecznictwie żadnej wagi do kategorii ilościowych w odniesieniu do źródeł dowodowych.

Wbrew zarzutom skarżącego orzeczenie w niniejszej sprawie wydane zostało w oparciu o wszystkie dowody w niej zgromadzone /art.410 kpk/. Dowody ocenione zostały we wzajemnym powiązaniu, ocenione wnikliwie, przekonywująco wskazano które dowody, w jakiej części, obdarzone zostały przymiotem wiarygodności, którym, w jakim zakresie i dla jakich przyczyn, tego przymiotu odmówiono, a wątpliwości, o ile w sprawie występowały, rozstrzygnięte zostały po myśli art.5§2 kpk. Fakt iż uzasadnienie orzeczenia nie przekonuje skarżącego świadczy jedynie o wybiórczym i tendencyjnym ocenianiu przez niego dowodów zgromadzonych w sprawie.

Sąd Rejonowy dostrzegł drobne rozbieżności występujące w zeznaniach świadka P. M. (1). Zrozumiałym jest, wskazują na to zasady doświadczenia życiowego, iż wraz z upływem czasu pewne zdarzenia ulegają zatarciu w ludzkiej pamięci. Słusznie zauważa Sąd, iż przy pierwszej czynności z nim wykonywanej – przesłuchanie w dniu 13.11.2012 roku /k.9/, zdarzenie 11.11.2012 roku - świadek twierdził, iż byłby w stanie rozpoznać trzech napastników z grona kilkunastu osób. W czasie okazywania osób – w dniach 7.03 2013 k.54 i 14.04.2013 roku k.76 – świadek nie miał wątpliwości co do rozpoznania wśród okazanych mu D. G.

i A. L., natomiast nie rozpoznawał innych z okazywanych – 16.04.2013 k.78. Rozwaga z jaką uczestniczył świadek we wskazanych czynnościach niewątpliwie przemawiają za wiarygodnością jego twierdzeń, mimo iż na rozprawie w dniu 20.08.2013 roku k.135-136 świadek co do niektórych okoliczności nie był pewien, podtrzymywał jednak jako zgodne z prawdą swoje wcześniejsze twierdzenia.

Zasadnie również Sąd wskazał, iż wiarygodnością, oraz dla jakich przyczyn, należy obdarzyć twierdzenia świadka O. W. /k.21-22,45,136/ która jednak nie widziała całości zdarzenia, a obserwowała jedynie ostatni jego fragment.

Reasumując, zarzuty skarżącego słuszności rozumowania Sądu, oraz przywołanych na poparcie wyciągniętych wniosków, nie podważają. Nie ma zatem podstaw do ingerowania w zaskarżone orzeczenie zarówno co do uniewinnienia

A. L. od dokonania zarzucanego mu czynu jak i uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Działając zatem na mocy art.437§1kpk i 456 kpk Sąd Odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art.634 kpk, 636§1 kpk i 627 kpk.

/SSO Leszek Grzesiak/ /SSO Klaudiusz Senator/ /SSO Aleksandra Babilon-Domagala/